

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΚΑΜΕ καρδιά, Φρόσω μου... Τό παιδί σου.

— Τό παιδί μου, Ἀρσινόη μου! Τό παιδί μου!... Πές μου, γιά τό Θεό, νά τόνε κλάγω τό Λάμπη μου;... Ὅλη τήν ἀλήθεια θέλω. Δέ βαστώ πιά!...

Καί σοφιάστηκε στό μεντέρι. Ἡ Ἀρσινόη, χαϊδεύοντας τ' ἄκουρα μαλλιά τῆς μάνας, εἶπε :

— Φρόσω, αἴριο πρῶο νά πᾶς στόν Ἄη Χαράλαμπε, ν' ἀνάμηξ μαύ λακτάδα. Ὁ Λάμπης μας ζεῖ, καί γρήγορα θά τόνε δῆς.

— Πῶς εἶνε; ; πῶς εἶνε; !

— Στήν Ἀθήνα, σ' ἕνα νοσοκομεῖο, λαβομένοσ λίγο, μᾶ τώρα πιά εἶνε ἐκτός κινδύνου.

— Λαβομένοσ! στέναξε ἡ δύστυχη μάνα, καί δέ μποροῦσε νά κυβερνήσῃ τή γλώσσα τῆς· ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε σφυροί, τᾶ μάτια τῆς θόλωσαν.

Τότε ἡ Ἀρσινόη ἔβγαλε ἀπό τόν κόφο τῆς τό τηλεγράφημα καί ξεδιπλώνοντας τό, τό διάβασε ἀργά, ἰτογοραμίζοντας τίς καθοραματικές λέξεις :

— Βλέπεξ, Φρόσω μου; Ὁ κίνδυνος πέρασε πιά. Ἡ κατάσταση τοῦ Λάμπη μας καλύτερεῖται... Σέ λίγες μέρες θά σηκωθῇ ἀπό τό κρεβάτι, καί βέβαια θά τό δώσουν ἀναρωρωτική ἄδεια, νά πάη σπίτι του. Ἐτσι γίνεται πάντα. Θάρθῃ νά δῆ τῆς μητέρα του, ἐμάς, τοῖς φίλους του ὅλα τ' ἀγαπημένα του πρόσωπα... Καί θά τόν δεχτοῖμε ὅλο ὅπως ταριάζει σ' ἕνα ἄξιο καί τιμημένο παλλητράρι, πῶς ἔκανε τό χρέος του καί γυνά μὲ τό παρῶσημο τοῦ πολέμου, τήν πληγή...

Αὐτά ἔλεγε ἡ γυναίκα τοῦ συμβολαιογράφου, μᾶ ἡ κυρία Φρόσω εἶχε ἄλλα στό μυαλό τῆς. Κι' ἄξιαρνα, πετάχτηκε ὀρθια, περπάτησε πάνω - κάτω καί εἶπε :

— Μᾶ τί λέξ, Ἀρσινόη; Τό παιδί μου εἶνε λαβομένο, κούτετα σ' ἕνα κρεβάτι νοσοκομείου καί μοῦ λέξ νά καθῆσω ἐδῶ νά περιμεῖν τόν ἐρχομό του; Καί πῶς ξέρω γῶ ἄν κομμιά ὀβίδα δέν τοῖκορε τό πόδι ἢ τό χέρι, ἄν δέν πονεῖ, ἄν δέν εἶνε τώρα στήν πῶ σκληρή ἀγωνία πῶ μπορεῖ νά μπη ἀνθρωπος;... Μᾶ πῶς μπορεῖ νά κοιμηθῶ πιά ἐδῶ, πῶς μπορεῖ νά ἡσυχάσω; Τό παιδί μου λαβομένο κ' ἐγῶ μακριά του!... ὦ!...

Καί σκεπάζοντας μὲ τὰ χέρια τό πρόσωπό τῆς, ἀναλόηξε σέ κλάμα παραχαμπῶ...

Ἡ κυρία Λέπουρα τήν κούταξε ἀνύλητη, μᾶ βρίσκοντας λόγια παρηγορίας μτροστά στήν τόση ὀδύνη.

— Αἴριο, κούλας φρέγγο—εἶπε ἡ Φρόσω, διαν μπόρεσε νά ξαναμλήσῃ.— Πάρνω τό πῶτο τραῖνο καί τό βράδυ θά εἶμαι στήν Ἀθήνα, κοντά στό γυῖοκα μου, ἄν θέλῃ ὁ Θεός...

— Μᾶ ἡσάγασε, Φρόσω μου. Πῶς θά τό κάνῃς αὐτό τό ταξείδι μόνη σου, στήν ψυχική κατάσταση πῶ εἶσαι... Δυστυχῶς ἐγῶ δέ μπορῶ νά σε συνοδέψω, μὲ ἔλα τήν ἐπιθυμία πῶ θά εἶχα. Τό σπίτι, καταλαβαίνεις... τᾶ κρεῖται... ὁ Νικολάκης...

— Εἰςχαριστῶ, Ἀρσινόη... δέν εἶν' ἀνάγκη... Μόνη μου θά πάω... Αἴριο φρέγω...

— Μᾶ Φρόσω...

— Ἄδικα γάνεις τὰ λόγια σου... Εἶνε ἀπορασιαμένο...

— Τί νά πῶ κ' ἐγῶ;... ἔκανε ἡ κυρία Λέπουρα, τήν ξαναφίλησε, διπλώηξε στό σᾶλι τῆς κ' ἔφρηγε.

Ὅταν περνοῦσε μτροστά ἀπό τό σπίτι τοῦ κῆρ Γιάννη τοῦ Ὀπλαστασίτη, ἡ Φωτοῦλα τήν καρτεροῦσε στήν ὀξώπορτα.

— Κυρία, ἡ Φωτοῦλα! εἶπε ἡ ὑπερότρα.

— Ἐγῶ εἶμαι, κυρία Ἀρσινόη, καί σᾶς περιμένα... Θᾶθελα νά

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

σᾶς ρωτήσω... μᾶ τί συμβαίνει;... Φοδᾶμα μήπως...

Καί ἡ δελη κοπέλλα μωσοῦσε τὰ λόγια τῆς. Ἡ κυρία Λέπουρα τῆς ἐξήγησε τήν κατάσταση.

— Κι' ἔχω μᾶν ἀνησυχία, Φωτοῦλα μου, πῶσθεσε σπῶ τέλος. Τώρα θέλει νά ταξειδέησῃ στήν Ἀθήνα...

Πῶς νά πάη μονάχη, ἔτσι ἀδυνατισμένη ὅπως εἶνε, μὲ τήν ψυχὴ κουρέλι;... Αὐτὴ μπορεῖ νά πεθᾶνῃ στό δρόμο...

Καί τήν ἐκαληνήχτισε.

Ἡ Φωτοῦλα ξαγρόνησε...

Ἐστεινε πίσω ἀπὸ τὰ τῶμα κ' εἶχε τὰ μάτια καρφωμένα σ' ἕνα φορημένο παρᾶθυρο. Πίσω ἀπὸ τό παρᾶθυρο κείνο ἀγρυπνοῦσε μᾶ ἄλλη γυναίκα, ἡ μητέρα τοῦ Λάμπη, ἔτοιμαζοντας τῆ βαλίτσια τῆς γιά τό ταξείδι...

Ἄ, ἡ Φωτοῦλα δέν θά τήν ἄφινε νά πάη μονάχη. Θᾶ τῆ συντροφεῖ, θᾶ ταξείδεινε μαζῶ τῆς, νά τήν προσέχη, νά τήν παρηγορήσῃ, νά τῆς παραστήσῃ... Ἐτσι θά μποροῦσε νά δῆ καί τό Λάμπη, τόν παιδικό τῆς φίλο, πῶς ἦταν ἡ λατρεία ὀλης τῆς ζωῆς τῆς... Στῆ σέψη αὐτῆ ἐννοῦσε τό αἶμα νά τῆς ἔσταταν τό πρόσωπο καί τήν καρδιά τῆς νά πᾶλλη γοργότερα ἀπὸ τῆ γλυκαῖα προσδοκία...

Ναί, μᾶ θᾶ τήν ἄφινε ὁ πατέρας τῆς νά πάη; Ἐδῶ ἦταν ἡ δυσκολία: πῶς νά τόν καταφέρῃ. Εἶχε ὀμως τό σκεδί τῆς ἡ Φωτοῦλα. Ἀπὸ μᾶ καλῆ σίμπτωση, τό ἔδαφος ἦταν ἀπὸ κερῶ προτομασμένο:

Πολλές φορὲς ἄλλοτε, ἡ Φωτοῦλα εἶχε πῆι σπὸν πατέρα τῆς ὅτι ἔπρεπε νά κᾶνῃ ἕνα ταξείδι στήν πρωτεύουσα. Εἶχε ἀνάγκη νά μῆν ἀρήσῃ νά χαλαρωθοῖν ὀλότετα ὀι συγγενεσοί τῆς δεσφοί μὲ κᾶποια γρηῖα θεᾶ τῆς, ἀδεοφῆ τῆς μακαρίτισσας τῆς μάνας τῆς, πῶς ἔοισε μονάχη σ' ἕνα παλιό σπίτι, ἰδιόχτητο, στήν Πλάκα. Εἶνε ἀλήθεια πῶς τό σπίτι ἦταν σπῶ φέριμο ἀπὸ τῆ θεᾶ Εὐτέρστη, μᾶ ὀς τόσο πάντα ἦταν ἕνα σπίτι στήν Ἀθήνα, καί ἡ γρηῖα—γρηῖα ἀπὸ σαραντα χρόνα κ' ἄτεκνη— δέν εἶχε ἄλλους συγγενεῖς σπὸν κόσμο, καί σῖγορα θᾶ τό ἄφινε κληρονομιά στῆ Φωτοῦλα.

Δέ θᾶηταν λοιπὸν καλὸ νά πάη νά ξαναξαστᾶνῃ τῆ γεροντικῆ ἐκείνη καρδιά, νά τήν καλοπᾶσῃ τώρα στᾶ γεράματα, μῆν τοῖς ξεχᾶσῃ ὀλότετα κ' ἀρήσῃ τήν περσοῖα τῆς σέ κανένα φιλοναθρωπικό κατάσταση; Γιατί καί κᾶποιας οἰκονομίας θᾶ εἶχε, βέβαια, ἡ θεᾶ ἡ Εὐτέρστη, τό κομπόδεμα δέν θᾶ τῆς ἔλειψε καί ρουχισμῶ, βέβαια, καί τὰ ἔσκαλα τῆς, καί πῶς ξέρεσι τί ἄλλο ἄκῶμα.

Πολλές φορὲς ἡ Φωτοῦλα εἶχε ἀκούσει τόν πατέρα τῆς νά λέη:

— Μωρέ, τί νά γίνεται κείνη ἡ Εὐτέρστη; Ζῆ; πέθανε;... Τόν ἔχει τόν ἄσκη ἡ γρηῖα, πῶμα βέβαιος... Πρέπει νά τῆς σπείλωμε κανένα γράμμα.

Κι' ὀμως δέν τῆς ἔγραφε...

Θᾶλεγε λοιπὸν τώρα ἡ Φωτοῦλα σπὸν πατέρα τῆς:

— Λέω νά πάω στήν Ἀθήνα, πατέρα. Ἐχω ἀνάγκη ν' ἀνανεῶσω τὰ φιγορίνια μου, νά ἰδῶ τίς τελευταῖες μῶδες γιά φορέματα, γιατί ἡ πελάτισσέ μου γίναντα ὀλοδῖνε καί πῶ ἀπατητικές, νά φρονίτω μερικά πράματα καί, κοντά σ' ἄλλα, νά δῶ καί κείνη τῆ θεᾶ Εὐτέρστη. Εἶνε καιρὸς πιά, πατέρα... Λέω λοιπὸν νά φύγω σήμερα κούλας, πῶς παρορυσάστηκε εὐχαρία νά ταξειδέψω μὲ καλῆ συντροφιᾶ, τήν κυρία Κερασιώτη, τῆ γετόνισσᾶ μάς, πῶς μ' ἀγαπᾶ σᾶ μάνα...

Αὐτὰ θᾶλεγε τοῦ πατέρα τῆς ἡ Φωτοῦλα, τήν ὄρα, πῶς θᾶ τοῦ περβῶριζε τόν προῖνό του καρέ. Κι' εἶσα, ἀφοῦ συλλογίστηκε λιγάκι, εἶπε ἀπορασιαστικά:

— Ἄμ δέν θᾶ τήν ἀρήσω νά πάη μόνη!...

Καί περιμένε μὲ ἀνυπομονησία

ΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ (Πίναξ τοῦ Ε. Σκίλοερ)

τήν ώρα να μιλήση στον πατέρα της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Κ'
ΓΑΜΠΡΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑ

Το περασμένο βράδυ, ο πατέρας της Φωτοΐλας βρέθηκε στην ταβέρνα του Μουρέλα με την παρέα του: δυο—τρεις απόστρατους του 'Ολλοστσιαίου, τον 'Αργύρη τον ψαρά (που τώρα στά γεράματα του δεν έβγαανε πια με τη βάρκα του στ' άνοιχτά, μόνο φάρενε μουνγγρά και χταπόδια γύρω στα μονοράγια), κ' έναν τυροκόμο που είχε ρθει από το χωριό, τ' 'Αναρί. 'Ο 'Αργύρης είχε φέρει μερικάς σουταές, που τις τηγάανε με φινό λάδι ο Μουρέλας. 'Ο τυροκόμος άνοιχτηκε στο τραπέζι της παρέας μα γυαλιστερή μιντζίθρα. Λουπόν, οι μεζέδες ήσαν άρεστικά και τους κατέβαν βρεγμένους με μπόλια ποτηράκια μπουζουά.

Στο τέταρτο ποτήρι, ο 'Αργύρης ευχίθηκε:
— Στην ύγεια σου, κομπιτάρε Γιάννη, κ' έναν καλό γαμπρό για τη θυγατέρα σου!...

— 'Αμην, Παναγία μου! απάντησε ο κύρ Γιάννης, σφουγγίζοντας το ψαρί μουνστάκι του.

— Καλωμελέτα κ' έρχεται! είπε ο τυροκόμος από τ' 'Αναρί, κλείνοντας πονηρά το μάτι στον 'Αργύρη τον ψαρά.

Την ίδια στιγμή, δυο άνθρωποι πρόβαν στην πόρτα της ταβέρνας. 'Ο ένας ήταν ο Λαυρέντης, ο ψάλτης του 'Αη Νικόλα ο άλλος που τον συντροφεύε, ήταν ένας νεοφερμένος στον τόπο, κομπολόγιος, πενηντάρης, με σπαχιά ρούχα, φανταχτερή γραβάτα και χοντρή, χρυσή καθένα στο γιλέκο.

— Καλωστερούδια στην παρέα! έκοιδούνισε ο ψάλτης.

— Καλώς όρισσατε, απάντησαν οι άλλοι, κομπάστε να σας κεράσουμε, κύρ Λαυρέντη!

— Με την παρέα μου; ρώτησε ο Λαυρέντης.

— Και βέβαια με την παρέα σας, Τιμή μας.

Οι δυο νεοφερμένοι κοιτοζύγανταν, οι άλλοι τους ζεκαναν τόπο γύρω από τραπέζι, και κάθισαν.

— Πωδί, μα άσκαδούλα, κιά... σέ θέλω! διάταξε ένας 'Ολλοστσιαίτης.

'Ο Λαυρέντης άρχισε τις συστάσεις:

— 'Ο φίλος μου από δω, κύριος Παναγιώτης Θενασοΐλας, έμπαρευμένους. 'Εργάστηκε ένανό από είκοσι χρόνια στην 'Αμερική, Σεντευτήκε από νέος, έκανε τα παραδάκια του και τώρα ήρθε με το καλό, γιατί πόρνεσε τον τόπο... 'Ε, πατριδα είν' αυτή, κωνέτα!...

Κι' ο Λαυρέντης του σύστησε την παρέα, έναν—ένα με τα άνοιακά τους... Γιάννη λιγούσιμη σωτή.

— Μοραίτης, κύριε Θενασοΐλα; ρώτησε ο κύρ Γιάννης.

— Γιές, Πελοποννήσιος! απάντησε με πόνε ο Θενασοΐλας. Δηλαδή, οι γονέοι μου ήταν Καλαματιανοί, μα εγώ γεννήθηκα στην Τριπολί!...

— 'Αμ τότε πατριώτες! είπε ο πατέρας της Φωτοΐλας, χιπιτώντας τον φιλικά στον άμο... Και λείπατε είκοσι χρόνια, έ; Χι, μα δάλαξη ζωή στην Ξενιτιά. Μα είδατε κόσμο, πολιτείες, νουινά! 'Εμεις οι καρφοί κολλήσαμε σάν παριέδια σέ τούτο το φτωχότοπο...

Μου λένε για την 'Αμερική πώς...
— Παράδες, Γιάννη μου, δέκοψε φωνιαλάδινα ο ψάλτης, δολιάρια με νορά! Χρισάρι.

— 'Ε, όσο για χρισάρι, γέλασε ο 'Αμερικάνος, δείχνοντας τα χρυσά δόντια του, μόνο οι τεμπέληδες κ' οι άχαίρεντοι δεν τ'ο παζόννε.

'Η άσκαδούλα έκανε το γύρο της, τα ποτήρια γέμισαν με 'Αηγοργίτικο κρασί, μπουζουά. Τσουγγύρισαν, ήπαν.

— Στην ύγεια σου, κύριε Θενασοΐλα! Καλώς μάς ήρθες! ευχίθηκε ο 'Αργύρης ο ψαράς. Και με μια καλή νόρη!

— 'Αμ θά βρεθί κ' η νόρη, έσυμπλήρωσε με βεβαιότητα ο Λαυρέντης. Πώς ήρθε στον τόπο μας μονός και δεν έγινε διπλός;

— 'Οσο για κορίτσια, άλλο τίποσε! μερακιά! είπε ο Βασίλης ο Μενεούτσος.

Κι' έτσι η κουβέντα γλίσπησε στην άποκατάσταση των κοριτσιών: Δύσκολο πράμα σήμερα. Οι γαμπροί ζητάνε προίκες, μετηριά, άμπελοχώραρα, σπίατα. Σπενάχωρη άμοος ή ζωή, κ' άλλοιμοιο σταύς γονιούς και π' άδέρφια που έχουνε τέτοια τσερόδια στην πλάτη τους...

— Μα άσκατό, παρατήρησε ο 'Αργύρης, βρισκοντα κάποτε και καλοί άνθρωποι, νοικοκυραίοι, που δέ ζητάνε νά χ'χι και...
— Σπάνιο αυτό, στέναξε ο πατέρας της Φωτοΐλας, λαχείο.

— Πιέ τ'ο κρασί σου, Γιάννη! είπε ο Λαυρέντης που καθότανε πλάγι σου, π'ε τ'ο κρασί σου και κια—μιά φράσ π'ο λαχείο πέφτε στους καλούς χριστιανούς, τους θεοφοβούμενους.

('Ακολουθεί)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

(Του J. R. LOWELL)

'Εγώ 'μα ένας ζητιάνος στην πλάσι ο καϊμένος,
μ' έναν τορβά στον άμο γυρίζω κουρασμένος
και τρέχω από τόπο σέ τόπο και ζητώ:
— Κάνετ' έλεημοσύνη, παιδιά, για τ'ο Χριστό!

'Από τη δύναμι σου που άσάλευτη άτοιμένει
κ' από την άμορφιά σου τη φιλάνθρωπομένη
δός μου λιγάκι, δός μου, παλιά βελανδιά.
Οι άνεμοι του κόσμου με λίσσα σάν με δέχνουν,
με χάρη τα κλαδιά μου έδω κ' εκεί να γέρονται,
μα άσάλευτες ή ρίζες σ'ατ' είδησι να παίρνουν
κ' άσάλευτο κορμί σου να έχω την καρδιά.

'Από τη δύναμι σου που στέκεται γερά
κ' άντέχει μέρα—νύχτα στον ζόρονό τα νερά,
στις άγριες φουρτώρες, στ' άδιάστατα χιπιτήματα,
δός μου λιγάκι, δός μου, ό βράζε από γρανίτη.
Ν' άντέχω στα μπουζούκια της τύχης κιά στα κίματα
και στις ζοιές τ'ο ψύμα σάν με δέχνουν,
δός μου λιγάκι, δός μου, ό βράζε από γρανίτη.

'Ατ' τη μελαγχολία που χίνιες στην κουλιάδα,
άτ' την άδανάτη σου κ' ώραία προσανάδα,
δός μου λιγάκι, δός μου, ή λίπες μου σάν χίνι
να πέφτουν και να λιώνουν άμοος μιά σούπια λιώνει.
Κάτασπρα σπιάλες μου τ'ο σήμα και τ'ο νού,
να γίνο άγγελουδι μα μέρα τ' ούρανού,
παρπατομάριό μου έλάτι του βουνού.

'Ατ' τ'ο μπουζούριό σου, άτ' την πρελλή χαρά σου,
τη λάμη του άφροϋ σου, τ'ο δροσερά νερά σου,
δός μου λιγάκι, δός μου, κρησταλάινο ρούα,
να πρέξη στην καρδιά μου καλό και δροσερό
με γέλια και τραγουδία τρελλής χαράς νερό,
που ή καρδιά μου τύχη από πολλών καρπό
τήνε ποτίζει μόνο της λίπης τ'ο φαρμάκι.

Για τήν καλή σας γνώμη ευχριστά, παιδιά!
Κονταίε να γεμίση αυτή ή φτωχή καρδιά
του έρμου ζητιάνου με τα καλά σας δώρα.
Θ' άρήσω γερά στους φίλους, γατι περνά ή ώρα.
'Αργά στο δρόμο βγάνα τον κόσμο να γυρίσω
κ' άτ' όλα τα καλά του μεριδιό να ζητήσω.
'Ο ήλιος πρίν βουτήξει, πρίν σκουπιστεί τ'ο φός μου,
πρέπει να φτάσω πέρα στα πέρατα του κόσμου.
Κρημμένο στα χρισάρι, καλό μου λουλουδάκι,
έγώ να σέ ξεχάσω, φτωχό μενεξεδάκι;

Δός μου λιγάκι, δός μου σάν για έλεημοσύνη
άτ' τη δεχί σου χάρη και μετροφοροσύνη,
κ' από τη μωριά σου όπου σέ φανερώνει
μέσ' στην ψυχή μου χόσε να μου τη δυναμώση.

Μετάφρ. Δ. ΣΤΑΗ

ΡΟΥΘ

(Του TH. HOOD)

Μέσα στα στάχυα κρηπώντας τ'ο στήθος ψηλά,
μέσα στ' όλόχρυσο φώς τ' αήνιο βουτηγμένη,
έμοιαζε κάποια του ήλιου πιστιγ έρωμένη
που τούχε κλέψει χιλιάδες χιλιάδων φιλιά.

Στά μάγουλά της τ'ε κόκκινο του φθινόπωρου
γούρμαζε, κ' άμοιο τ'ο μέτωπο έβαρε χρώμα,
σάν παταρόνια στ' όργό που φτυρώνει τ'ο χώμα
ήτανε μέσα σέ στάχυα μεστά και νωπά.

Το μέτωπό της χαρδεύανε πλούσια μαλλιά
και τα ματόκλαδα πέφταν με κάποια ντροπή,
πουά ήταν π'ο μαύρα κανείς δεν μπορούσε να τή,
μόν' τών ματιών της π'ος κούβαν την άγια φωτιά.

—'Ωμορφη κόρη, τής είπα, ο Θεός δεν τ'ο θέλει
έκει όπου σπέρνω έγώ, έού να μαζεύης.

'Ελα με μένα να βρής τη χαρά που γυρεύεις,
έλα να βρής τη χαρά στη μικρή μου φωλιά!....

Μετάφρ. ΜΑΝ. ΜΑΓΚΑΚΗ

ΓΝΩΜΙΚΑ

'Ο έρωτας στα 18 χρόνια εινε άληθινό άισθημα,
στα 30 εινε δόγμα χωρίς πίστι, στα 40 εινε συνήθεια
και στα 50 εινε άνοησία. (B. Ούγκυ)

